

blive af Regjeringens Forslag? At Præstetien- den over hele Landet forvandles til en Stats- skat, om denne end anvendes i et bestemt Die- med, medens Tjenden efter det Forslag, jeg har tilladt mig at fremstille, idet det kun er ganske undtagelsesviis ved enkelte meget store Kald, at Tjenden vil blive anvendt til at hjælpe mindre helbdigt stillede Menigheder, vil vedblive at være en blot kirkelig Afgift, som alene kommer Menighedens egen Præst tilgode, og jeg vil sætte, at den Tid vil komme, som man ikke vil kunne forudsætte med Bestemthed er en Umulighed, at Menighederne faae større Ind- flydelse paa Besættelsen af Præsteembederne, selv komme til at vælge deres Præst, vil man da ikke med endnu større Føie sætte Priis paa, at Menigheden selv lønner den Præst, den har valgt sig? Foruden denne min egentlige Hoved- indvending imod Lovudkastet, at Reformen er gjort større, end det forekommer mig nødven- digt, skal jeg dernæst gaae over til at omtale et Par andre, nemlig § 11, der handler om Offer og Alcidenser, som er foreslaaet herefter at skulle afløses, og Weberlagssummen paalignes paa samme Maade som Fattiggakten og ind- betales gennem Amtfluen til Lønningsfondene. Denne Maade at afløse Offer og Alcidenser paa maa jeg paa det Bestemteste modsætte mig. Fattiggakten lignes, som bekendt, deels paa Hartkorn og deels paa Formue og Leilighed; men Offer og Alcidenser have ikke det Mindste med Hartkorn at gjøre; det er en reen per- sonlig Afgift, som, naar den skal afløses, hvad jeg forøvrigt finder vigtigt, alene kan lignes efter Formue og Leilighed. Jeg troer, man vel skal vogte sig for saaledes at oversøre nye Skatter paa Hartkornet, som i Forveien, naar man tager de kommunale Skatter med, har ikke Lidet at bære, og altid vil faae mere, naar det kommer til at knibe, da intet Skatte- objekt er saa let at ramme. Jeg savner des- uden i Paragrafen, saaledes som den er af- fattet, en Bestemmelse om, at Afløsningen, i Henhold til Grundlovens § 82, alene kan paahvile Medlemmer af Folketirken og der- imod ikke Medlemmer af anerkjendte eller ikke- anerkjendte Troessamfund, som efter Grund- lovens § 82 ikke ere pligtige til at hde per- sonlige Bidrag til anden Gudsdyrkelse end

den, de selv bestjende sig til, og som personlige Bidrag maae vel Offer og Alcidenser regnes. At Offer og Alcidenser afløses mod et pas- sende Weberlag, anseer jeg forøvrigt aldeles i sin Orden, da jeg finder det stødende, at Præsten modtager Penge i Skillingeviis ved Alteret og at man til Udførelsen af enhver kirkelig Hand- ling strax maa gribe i sin Lomme. Men Maa- den, hvorpaa denne Afløsning er foreslaaet, kan jeg, som sagt, ikke billige. Der er dernæst en anden Bestemmelse, som allerede er omtalt af den sidste ærede Rigsdagsmand, nemlig Be- stemmelsen i § 9 om, hvormeget af Præste- gaardens Tilliggende der skal forblive ved den. Jeg maa her aldeles slutte mig til, hvad den sidste ærede Rigsdagsmand fremsatte om dette Punkt. Jeg anseer nemlig den Myndighed, der her er givet Ministeren til at regulere Præstegaardenes Jordtilliggende og bestemme, hvad der skal blive tilbage, saasnart de om- meldte Kommissioner have endt deres Forret- ninger, for altfor stor. Dette hele Spørgs- maal om Præstegaardsavlingen er et saa vig- tigt og staer i saa nøie Forbindelse med den hele Lønningslov, at jeg vilde have fundet det mere naturligt, om denne var bleven udsat, indtil Kommissionerne havde endt deres For- retninger og Ministeren kunde have fremlagt os noget mere Bestemt. Vel er det sandt, at Rigsdagen ikke kan gaae i den yderste Detail med Hensyn til hvert Kald og at endel her maa være Administrationen overladt med Hen- syn til de enkelte konkrete Tilfælde, men det forekommer mig dog, at Rigsdagen kunde have Krav paa at være bekendt med de egentlig levende Principer, hvorefter man vil gaae frem, vide noget Mere om den omtrentlige Stør- relse, man vil lade blive tilbage ved Præste- gaarden, end nu efter § 9, hvor det er ganske overladt til Ministeren at afgjøre i Forbin- delse med Kommissionerne, hvilket paa ingen Maade er tilstræffeligt til derpaa at begrunde nogen bestemt Mening om dette Forholds Ord- ning. Rigtig nok kjende vi Ministeriets Cirku- laire af 11te Septbr. d. A., hvori visse An- skuelser ere udtalte med Hensyn til Præste- gaardenes fremtidige Størrelse, men foruden at det er en reen administrativ Forholdsregel og ikke optaget i denne Lov, kan det dog kun